

# True to the Faith That Our Parents Have Cherished

By Elder Hans T. Boom  
*Of the Seventy*

## „Предани ще сме на вярата (...) на нашите праотци“

От старейшина Ханс Т. Бом  
*От Седемдесетте*

April 2025 general conference

*Please learn and receive strength from the faith and testimonies of those who came before you.*

While I was visiting the Nashville Tennessee Temple for a temple review, I was privileged to do a walk-through as part of this assignment, reviewing this beautiful house of the Lord. I was especially impressed with the painting of Mary Wanlass called *Carry On* hanging on the wall in the office of the matron.

This is the story behind the painting:

“In Missouri in 1862, the 14-year-old Mary Wanlass promised her dying stepmother that she would see to it that her disabled father [and her four much younger siblings would all make] it to the Valley of the Great Salt Lake. ... Mary drove the oxen and milk cows that pulled the wagon, in which her father [was bedridden, and] she cared for her ... siblings. After each day's journey, she fed the family by foraging edible plants, flowers, and berries. Her only compass was the instruction she had received to keep traveling west 'until the clouds become mountains.'”

“They reached [the] Utah Valley in September, having traveled all spring and summer. Her father died not long after the family settled in Utah County, where Mary later married and raised her [own] family.”

This is an amazing story of the faith and strength of a 14-year-old young woman that can help each one of us today to “just carry on.”

*Моля ви, черпете знание и сила от вярата и свидетелствата на онези, които са минали преди вас.*

Докато бях на посещение с цел оценяване в храма Нашвил Тенеси, имах привилегията да го обходя като част от задачата, проверявайки този красив Господен дом. Бях особено впечатлен от картината на Мери Уанлас, озаглавена *Carry On* (Продължи напред), окачена на стената в офиса на матроната.

Картината пресъздава следната история:

„В Мисури, през 1862 г., 14-годишната Мери Уанлас обещава на своята умираща майка, че ще се постарее нейният баща, който е инвалид (и четирите ѝ много по-малки от нея братя и сестри да стигнат) до долината на Голямото солено езеро. Мери кара фургона, теглен от волове и крави, в който баща ѝ (лежи прикован на едно място), и се грижи за своите (...) братя и сестри. В края на всеки ден от пътуването, тя храни семейството, като намира ядливи растения, цветя и горски плодове. Единственият ѝ „компас“ е насоката, която е получила, да продължава да пътува на запад, „докато облаците не се превърнат в планини“.

Те пристигат в долината на Юта през септември, като са пътували през цялата пролет и лято. Баща ѝ умира малко след като семейството се установява в окръг Юта, където Мери по-късно сключва брак и отглежда свое (собствено) семейство“.

Това е една удивителна история за вярата и силата на една 14-годишна млада жена: история, която може да помогне на всеки един от нас днес „просто да продължи напред“.

“Just carry on”—or freely translated in my native Dutch language, *Gewoon doorgaan*—is also my mom and dad’s lifelong slogan.

My parents and in-laws are the pioneers in our family. They have crossed their own “plains,” just like all those who are coming into the Church, the Lord’s fold, every day. Their stories have little to do with oxen and wagons but have the same effect on future generations.

They embraced the gospel and were baptized in their young adult years. Both my parents had a difficult childhood. My father grew up on the island of Java in Indonesia. During World War II, he was forcefully separated from his family and interned in a concentration camp, where he suffered unspeakable hardships at a young age.

My mother was raised in a broken home and also suffered from hunger and the hardships of World War II. At times she even had to resort to eating tulip bulbs. Due to her father’s actions and his subsequent divorce from her mother, it was sometimes difficult for her to see Heavenly Father as a loving Father.

My parents met at a Church activity and shortly after decided to get married and sealed in the Bern Switzerland Temple. Waiting at the railway station, having spent the last of their little savings for the trip to the temple, they wondered how they would make ends meet but were confident that it would all work out. And it did!

They started to raise their family from a very humble single attic-room apartment in the heart of Amsterdam. After several years of washing their clothes by hand, they had finally saved up enough money to purchase a washing machine. Just before they would make the purchase, the bishop visited them, asking for a contribution to build the meetinghouse in Amsterdam. They decided to give all they had saved for the washing machine and continued to do the laundry by hand.

As a family we went through some hardships, just like any other family. These have only made us stronger and have deepened our faith in the

„Просто продължи напред“ – или преведено на моя роден нидерландски език, *Gewoon Doorgaan*– е било и мотото на майка ми и баща ми през целия им живот.

Моите родители и родителите на съпругата ми са пионерите в нашето семейство. Те са прекосили своите собствени „равнини“, подобно на всички онези, които се присъединяват към Църквата, към Господното стадо, всеки ден. Техните истории не са свързани с волове и фургони, но те оказват същото влияние върху бъдещите поколения.

Приели са Евангелието и са били кръстени, докато са били пълнолетни младежи. И двамата ми родители са имали трудно детство. Баща ми е израснал на остров Ява в Индонезия. По време на Втората световна война, той насилва е отделен от своето семейство и е хвърлен в концентрационен лагер, където е подложен на нечовешки страдания още от ранна възраст.

Майка ми израства в разбито семейство и също страда от глад и свързани с Втората световна война трудности. Понякога тя дори трябва да яде луковичи на лалета. В резултат от действията на нейния баща и последвалия развод между него и майка ѝ, понякога за нея е трудно да гледа на Небесния Отец като на любящ Баща.

Родителите ми се запознали на една дейност в Църквата и скоро след това решили да сключат брак и да бъдат запечатани в храма Берн Швейцария. Докато чакали на гарата, след като били похарчили и малкото си спестявания за пътуването до храма, те се чудели как ще свържат двата края, но били уверени, че всичко ще се подреди. Така и станало!

Те започнали да отглеждат своето семейство в едно много скромно таванско помещение, състоящо се от една стая, в сърцето на Амстердам. След като няколко години прали дрехите си на ръка, те най-накрая успели да спестят достатъчно пари, за да си купят пералня. Точно преди да направят покупката, епископът ги посетил и помолил за дарение за построяването на сградата за събрания в Амстердам. Те решили да дарят всичките си спестявания, които имали за пералня, и продължили да перат дрехите си на ръка.

Като семейство сме преминали през някои трудности, подобно на всяко друго семейство. Но тези трудности единствено

Lord Jesus Christ, just like when Alma was sharing his story with his son Helaman, where he told him that he had been “supported under trials and troubles of every kind” because he had put his trust in the Lord Jesus Christ.

How did two people who experienced so many trials in their younger years become the very best parents I could ever wish for? The answer is simple: they fully embraced the gospel and live by their covenants to this very day!

After more than 65 years of marriage, my mother, who suffered from Alzheimer’s disease, passed away in February. My father, at the age of 92 and still living at home, visited her as often as he could until she passed away. Some time ago he mentioned to my younger siblings that the dreadful experiences in the camp in Indonesia during World War II had prepared him to patiently care for his wife for so many years as she fell ill and deteriorated from this horrible disease and also for the fateful day he had to entrust her primary care to others and could not be by her side anymore. Their motto has been and still is to “Just carry on,” having a perfect hope in Christ to be raised up at the last day and to dwell with Him in glory forever.

Their faith and testimonies are a driving strength for the generations that have come after them.

In the village where my wife grew up, her parents, who were good churchgoing people, embraced the gospel as a young married couple with my wife as their two-year-old daughter and only child at that time. Their decision to become members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints had a great impact on their lives as they were shunned by the villagers and by their family. It took many years, loving notes to family members, and service to the community before they were finally accepted.

On one occasion when my wife’s father was serving as a bishop, he was falsely accused of something and was immediately released. My

са ни правили по-силни и са задълбочавали вярата ни в Господ Исус Христос, подобно на Алма, който споделя историята си със сина си Еламан, разказвайки му, че е бил „подкрепян в изпитания и във всякакъв вид грижи“, защото се е уповавал на Господ Исус Христос.

Как е възможно двама души, понесли толкова много изпитания в по-младите си години, да са станали най-добрите родители, за които някога бих могъл да си мечтая? Отговорът е простичък: те са приели Евангелието изцяло и живеят според сключените завети и до днес!

След повече от 65 години брак, майка ми, която страдеше от Алцхаймер, почина през февруари. Баща ми, на 92-годишна възраст и все още живеещ самостоятелно, я посещаваше възможно най-често, докато тя почина. Преди известно време той споменал пред моя по-малък брат и сестра, че страшните преживявания в лагера в Индонезия по време на Втората световна война са го подготвили да се грижи с търпение за съпругата си в продължение на много години, след като тя се разболя и състоянието ѝ се влоши от тази ужасна болест, както са го подготвили и за съдбоносния ден, когато трябваше да повери грижите за нея на други хора и да не може да бъде вече до нея. Тяхното мото винаги е било и все още е „Просто продължи напред“, имайки свършена надежда в Христос, че ще бъдем вдигнати в последния ден, за да живеем с Него в слава завинаги.

Тяхната вяра и свидетелства са движещата сила за поколенията след тях.

В селото, където е отраснала моята съпруга, родители ѝ, които били добри хора, ходещи на църква, приели Евангелието като младо семейство по времето, когато съпругата ми била само на две годинки и била единствено дете. Решението им да станат членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни оказало огромно влияние върху живота им, след като били заклеени от останалите в селото и от своето семейство. Отнело години, много бележки, изпълнени с обич, и служба в общността, преди да бъдат приети отново.

Веднъж, докато бащата на моята съпруга служил като епископ, той бил лъжливо обвинен в нещо и незабавно освободен от призо-

mother-in-law was so hurt that she asked her husband if they should continue to go to church. He answered that they of course would continue to go to church since this is not the church of men, but this is the Church of Jesus Christ.

It took some time before the truth came to light and apologies were made. What could have been their breaking point just added to their strength and conviction.

Why is it that some of us take for granted the faith and testimonies of our parents who through all their hardships have remained faithful? Do we think that they do not have a clear understanding of things? They were not and are not deceived! They just have had too many experiences with the Spirit and can say with the Prophet Joseph, “I knew it, ... and I could not deny it.”

Don't you love the song about the army of Helaman, found in the Children's Songbook?

We have been born, as Nephi of old,  
To goodly parents who love the Lord.  
We have been taught, and we understand,  
That we must do as the Lord commands.

Even when this might not be the case, as my mother experienced as a child, you can become one of those “goodly parents who love the Lord” and provide a righteous example to others.

Do we feel that this is absolutely true when we sing it? Do you feel that you are “as the army of Helaman” and that you “will be the Lord's missionaries to bring the world his truth”? I have felt it on so many occasions while singing this song in several FSY settings and other youth gatherings.

Or what do we feel when we sing the hymn “True to the Faith”?

Shall the youth of Zion falter  
In defending truth and right?  
While the enemy assaileth,  
Shall we shrink or shun the fight? No!

True to the faith that our parents have cherished.

To those of the rising generation wherever you are and in whatever situation you may find yourself, please learn and receive strength from the faith and testimonies of those who came before you. It will help you understand that in

вание. Моята тъща била толкова засегната, че попитала съпруга си дали трябва да продължат да ходят на църква. Той отговорил, че със сигурност ще продължат да ходят, тъй като това не е църква на хора, а Църквата на Исус Христос.

Отнело известно време, преди истината да излезе наяве и да бъдат отправени извинения. Това, което можело да бъде тяхната пределна точка, само им дало допълнителна сила и убеждение.

Защо някои от нас приемат за даденост вярата и свидетелствата на нашите родители, които, независимо от всички свои трудности, са останали верни? Смятаме ли, че те нямат ясна представа за нещата? Те не са били подмамени тогава и сега също не са! Просто са имали твърде много преживявания с Духа и могат да кажат, подобно на пророка Джозеф: „Аз го знам (...) и не мога да го отрека“.

Не е ли прекрасна песента за армията на Еламан в Сборник детски песни?

Като Нефи сме родени ний,  
от родители така добри.  
Учиха ни и знаем сега  
да вършим волята Господна.

Дори и това да не е така, както е в случая с моята майка, вие можете да се превърнете в един от тези „родители така добри“, които обичат Господ и дават праведен пример на другите.

Дали вярваме, че това е абсолютно вярно, когато го пеем? Вярвате ли, че сте „като армията на Еламан“ и че „мисионери с(те), днес истината дава(те) на света“? Аз съм го чувствал толкова много пъти, пеейки тази песен на различни конференции „За укрепването на младежите“ и на други събирания за младежи.

Или какво изпитваме, когато пеем химна „Предани ще сме на вярата“?

Страх изпитва ли младежта в Сион  
правдата да защити?  
И дали във битки страшни тя  
от врага ще се бои? Не!

Предани ще сме на вярата (...) на нашите праотци.

Към онези от вас от подрастващото поколение, където и да се намирате и каквато и да е ситуацията ви, моля ви, черпете знание и сила от вярата и свидетелствата на онези, които са минали преди вас. Това ще ви помогне

order to gain or grow a testimony, sacrifices will have to be made and that “sacrifice brings forth the blessings of heaven.”

Thinking about a sacrifice that will truly bless your life, please consider and pray about the invitation of our beloved prophet, President Russell M. Nelson, when he asked “everyworthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ...

“For ... young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

You could be called as a service or a teaching missionary. Both types of missionaries contribute to the same goal of bringing souls to Christ, each in their own unique and powerful way.

In both types of service, you will show the Lord you love Him and that you want to get to know Him better. Remember, “for how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?”

All of us, whether we are the first generation in the gospel or the fifth, should ask ourselves, What stories of faith, strength, and celestial commitment will I pass on to the next generation?

Let us all continue in our efforts to get to know our Savior, Jesus Christ, better and to make Him the center of our lives. He is the rock upon which we must build so that when times become difficult, we will be able to stand firm.

Let us be “true to the faith that our parents have cherished, true to truth for which martyrs have perished, to God’s command, soul, heart, and hand, faithful and true we will ever stand.” In the name of Jesus Christ, amen.

не да разберете, че за да получите свидетелство или да израствате в него, ще е нужно да бъдат правени жертви и че жертвите носят небесните благословии.

Като размишлявате над жертва, която наистина ще благослови живота ви, моля ви, обмислете и се молете относно поканата на нашия обичан пророк, президент Ръсел М. Нелсън, „всекидостоеен и способен млад мъж да се подготви и да отслужи мисия. За младите мъже светии от последните дни мисионерската служба е свещеническа отговорност. (...)

За младите и способни сестри една мисия също е въздействаща, но е въпрос наличен избор, тя е възможност“.

Може да бъдете призовани като мисионери на църковна служба или като проповядващи мисионери. И двата вида мисионери допринасят към една и съща цел – довеждане на души при Христос – всеки по своя уникален и въздействащ начин.

И в двата вида служба ще засвидетелствате на Господ, че Го обичате и че желаете да Го опознаете по-добре. Помнете: „Защото как човек може да познава господар, на когото не е служил и който е чужденец за него и е далеч от мислите и намеренията на сърцето му?“

Всички ние, независимо дали сме първо поколение в Евангелието или пето, следва да се запитаем какви истории на вяра, сила и селестиялна отдаденост ще предадем на следващото поколение?

Нека всички продължаваме в усилията си да опознаваме по-добре нашия Спасител, Исус Христос, и да Го превръщаме в център на живота си. Той е канарата, върху която трябва да градим, така че когато настъпят трудни времена, да можем да застанем непоколебими.

Нека бъдем „предани (...) на вярата свята ний, верни на правдата на нашите праотци. Предани и с’чисти сърца, верни, завинаги Твои чеда“. В името на Исус Христос, амин.